

«Τύπος γίνου των πιστών εν λόγω, εν αναστροφῇ, εν ἀγάπῃ,
εν πνεύματι, εν πίστει, εν ἀγνεΐα.» (Α' Τιμ. Δ' 12)

Μία ἀλθινὴ συγγιντικὴ ἱστορία: Ἰωσφίνα Τσορμπαντζίδου (1980-2006)

Ἡ Ἰωσφίνα γεννήθηκε στίς 2 Μαρτίου 1980, ἡμέρα πού ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τήν μνήμη τοῦ ὁσίου Νικολάου Πλανᾶ, τοῦ ὁποίου πολύ ἀγαποῦσε νά διαβάζει τόν βίο.

Κατά τήν βάπτισή της πῆρε τό ὄνομα τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ.

Ἀπό τήν ἡλικία τῶν τρεισήμισι ἐτῶν ἄρχισαν νά ἐκδηλώνονται τά συμπτώματα τῆς ἀσθενείας «Μυοδυστροφία»: ἔπεφτε πολύ εὐκόλα κάτω, δέν μποροῦσε νά ἀνέβει σκάλες, ἔνα πετραδάκι πού βρισκόταν κάτω ἀπό τά πόδια της ἦταν ἱκανό νά τήν ρίξει κάτω.

Κι ὁμως, ποτέ δέν ἔκλαιγε ὅταν ἔπεφτε, παρόλο πού κάθε φορά σχεδόν πού ἔπεφτε χτυποῦσε πρῶτα τά γόνατα κι ἀμέσως μετά τό κεφάλι της, γιατί ἦταν βαρú καί δέν μποροῦσε νά τό συγκρατήσῃ.

Ἀπό τήν ἡλικία τῶν πεντέμισι ἐτῶν σταμάτησε καί νά περπατάει.

Ἔτσι σάν παιδί, δέν ἔτρεξε, δέν ἔπαιξε μ' ἄλλα παιδιά, κι ὁμως ἀπό μικρή εἶχε μία πηγαία καλοσύνη κι ἔνα αὐθόρμητο, χαμόγελο.

Στό Δημοτικό σχολεῖο, τήν πήγαινε ἡ μητέρα της σχεδόν ἀγκαλιά στίς πρῶτες τάξεις. Μετά συνέχισε Γυμνάσιο στό ΕΛΕΠΑΑΠ (Ἑλληνική Ἐταιρεία Προστασίας καί Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων Παίδων) καί συνέχισε σέ Νυκτερινό Λύκειο. Ἀναπηρικό καρότσι χρησιμοποιοῦσε ἀπό τήν ἡλικία τῶν 12 ἐτῶν. Ὅταν διάβαζε, γυρνοῦσε τίς σελίδες τῶν βιβλίων μ' ἔνα μολύβι. Ὅταν καθόταν στό καρότσι ἀκουμποῦσε τό κεφάλι της σέ μία προέκταση πού ὑπῆρχε πίσω ἀπό τήν πλάτη της, ἐπειδή τό κεφάλι της ἦταν βαρú καί ἐπειδή εἶχε μία κλίση πρὸς τά πίσω. Ὅταν τῆς ἔφερναν τό σῶμα της μπροστά γιά νά ξεκουράζεται, αὐτό στηριζόταν σέ μία ζώνη.

Νά πῶς τήν θυμᾶται μία καθηγήτρια ἀπό τό Λύκειο:

«Συνάντησα τήν Ἰωσφίνα στήν Α' Λυκείου τό 1994. Πάντα ἦταν μέ ἔνα καλό λόγο γιά ὅλους, μέ ἀπέραντη καλοσύνη καί ἔνα γλυκό χαμόγελο. Μποροῦσε νά γράφει μόλις μετά βίας σέρνοντας τό χεράκι της. Ποτέ ὁμως δέν ἐπικαλέσθηκε τήν φυσική της ἀδυναμία, γιά νά ἀποφύγει τίς σχολικές της ὑποχρεώσεις. Πάντα διαβασμένη, πρώτη μαθήτρια, χωρίς νά τῆς χαρίζεται τίποτα. Οἱ συμμαθητές της τήν λάτρευαν, τό ἴδιο καί οἱ καθηγητές της. Ὅταν τήν ρωτοῦσες, τί κάνεις; ἡ ἀπάντησή ἦταν, «Δόξα τῷ Θεῷ, πολύ καλά!». Τήν ἴδια ἀπάντησή μοῦ ἔδωσε καί μία μέρα πρὶν ἀπό τό τέλος, στό Νοσοκομεῖο.»

Μετά συνέχισε στήν Θεολογική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ. ἀπό ὅπου πῆρε πτυχίο μέ ἄριστα καί λόγω μεγαλύτερου βαθμοῦ εἶπε αὐτή τόν ὄρκο στίς 12.12. 2003.

Τό περιοδικό ΛΥΔΙΑ (Ἰανουάριος 2004) ἔγραψε:

«Τῆς Ἰωσηφίνας τό ἀναπηρικό καρότσι εἶναι ἄμβωνας, πού μᾶς λέει πώς ἡ ζωή μέ τόν Θεό δέν μπορεῖ νά εἶναι μεμψίμοιρη. Ἡ ζωή μέ τόν Θεό γίνεται δημιουργική, δυναμική, ἔχει στόχους, γίνεται στίβος ἀρετῶν. Μέ τόν Θεό δέν μπορεῖ ἡ γκρίνια, τό παράπονο, ἡ μизέρια νά γίνει τρόπος ζωῆς. Συγκινήθηκα ὅταν ἔσφιξα τό χέρι τῆς, γιά νά τήν συχαρῶ γιά τό ἄριστα... μά καί νιράπηκα. Γιατί ἐγώ κλαίω σέ ἀσήμαντα ἐμπόδια, κατσουφιάζω, ὅταν γιά λίγες μέρες μένω ἀκίνητη στό κρεβάτι, χάνω τόν ἔλεγχό μου ὅταν δέν γίνεται ὅπως τό προγραμματίζω».

Πῶς ἔβλεπε ἡ ἴδια τήν ἀσθένειά τῆς.

Ἐγραφε σ' ἕνα γράμμα στόν πατέρα Αὐγουστῖνο Καντιώτη (τό 2002): «Ὁ Θεός ἐπέτρεψε ἐδῶ καί μερικά χρόνια, δέκα καί πλέον, νά εἶμαι ἀκινητοποιημένη σέ καρότσι. Τό πρόβλημα ἐξελίσσεται συνεχῶς. Ἀνθρωπίνως δέν θεραπεύεται. Μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ δέν θλίβομαι πρὸς τό παρόν γιά τήν κατάστασή μου, ἀφοῦ οὔτε καί προσεύχομαι γιά νά γίνω καλά. Αὐτό πού μέ φοβίζει εἶναι ἡ ἔλλειψη ὑπομονῆς σέ πιά δυσμενεῖς συνθῆκες, ὅπως ἡ ὑγεία τῆς μητέρας μου, ἡ ἐπιδείνωση τῆς ἀσθένειάς μου. Γι' αὐτό εὐχεσθε νά μᾶς ἐπισκιάζει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά ὑπομείνουμε εἰς τέλος...».

Σ' ἕνα ἄλλο γράμμα τῆς σέ ἕνα γέροντα γράφει:

«Κατάλαβα μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ καί τήν βοήθεια ἑνός βιβλίου ὅτι, ὅλοι ἔχουμε μέσα μας ἕνα ὀχυρό πού λέγεται ἐγωισμός καί ὅταν ἐπιτίθεται σ' αὐτό ὁ πόνος, ὅσο ἀρνεῖται νά παραδοθεῖ, τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ πίεση πού δέχεται. Πόσο μᾶλλον σέ μένα πού ἔχω τό ὀχυρό Ροῦπελ!...Εὐχνηθεῖτε, γέροντα, νά προσθέτει ὁ Θεός πίστη καί χάρη γιά νά ὑπομείνουμε εἰς τέλος...».

Ἀπό ἀπάντηση πού τῆς ἔστειλε ὁ Γέροντας Ἐφραίμ ἀπό πολύ μακριά, 2 μέρες ἀμέσως μετά ἀπό τό φάξ πού τοῦ εἶχε στείλει: «Παιδί μου Ἰωσηφίνα... Ἀγωνίζου πολύ στήν προσευχή. Μίλα μέ τόν Θεό συνεχῶς καί θά νοιώσεις ὁμορφα καί δυναμικά. Χωρίς προσευχή παραλύει ὁ ἄνθρωπος καί παθαίνει ψυχική ἀναιμία καί τότε τόν σφίγγουν τά ψυχικά ἄσχημα αἰσθήματα. Τήν εὐχή τοῦ Ἰησοῦ νά μὴν τήν σταματᾶς καθόλου καί θά ἔχεις τήν καλύτερη καί ἅγια συντροφιά. Τήν μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου καί ἄλλων πνευματικῶν βιβλίων νά τήν ἔχεις κάθε μέρα· ἔστω καί λίγη, ἀρκεῖ νά παίρνεις κάτι μέσα σου ἀγιογραφικό. Εὐχομαι νά σοῦ δίνει συνέχεια ὁ Κύριος ὑπομονή καί προσευχή γιά νά τά βγάλεις πέρα. Νά ἔχεις τίς ἐλπίδες στήν Παναγία μας. Γονάυζε καί προσεύχου παιδί μου. Ἡ προσευχή κάνει θαύματα. Στηρίξου στόν Χριστό μας μέ πίστη...».

Ἡ ἴδια, θέλοντας νά παρηγορήσει μία μητέρα πού ἔχασε τό παιδί τῆς μεταξύ ἄλλων ἔγραφε:

«Ὁ γιός σας φέρει τό στεφάνι τῆς νίκης καί τοῦ μαρτυρίου, ὅπως τόσα ἑκατομμύρια ἁγίων... Ὁ θάνατός του ἐκφράζεται ὡς ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐσᾶς, διότι ἔτσι ἐργάζεται τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς σας. Πιστεύω ὅτι καί ἡ δική μου ἀναπηρία ὅσο κι ἂν φαίνεται στά μάτια τῶν ἀνθρώπων ἀδικία ἢ καταδίκη, εἶναι τό ἀποκορύφωμα τῆς ἀγάπης Του, διότι ἔτσι μ' ἔχει ἀσφαλίσει κατά ἕνα τρόπο. Κι ἐσεῖς μόνο μέ τά μάτια τοῦ Θεοῦ κι ὄχι τῶν ἀνθρώπων, ἂν δεῖτε τήν ἀπουσία τοῦ παιδιοῦ σας, θά νικήσετε τόν πόνο σας καί θά εἰρηνεύσει ἡ καρδιά σας. Μὴν ἐπιτρέψετε στήν ψυχή σας νά ἐναντιωθεῖ στόν Θεό, ἀλλά ἐκμεταλλεῖτε τήν εὐκαιρία νά τόν προσεγγίσετε περισσότερο καί σίγουρα θά ἀναπαυθεῖτε». Αὐτά τά ἔγραψε περίπου τρεῖς μῆνες πρὶν πεθάνει.

Ἡ Ἰωσηφίνα συνδύαζε στήν ζωή τῆς τήν βίωση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ μέ τήν μετάδοση τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄλλους, μέσω τῆς προσευχῆς τῆς. Τῆς ἔλεγαν: κᾶνε προσευχή κι ἐκεῖνη ἔγραφε ὀνόματα... πολλά ὀνόματα...Μόνο αὐτή γνωρίζει τί προσευχές ἔκανε, γιατί δέν ἔλεγε τίποτα γι' αὐτό τό ἔργο τῆς. Ὅμως τά ἀποτελέσματα φαίνονταν ἀπό

τόν τρόπο πού ἀκινοβολοῦσε τή Χάρι τοῦ Θεοῦ στούς ἄλλους καί ἀπό τήν παρηγοριά καί ἀνακούφιση πού ἔνοιωθε ὅποιος εἶχε συνάντηση μαζί της.

Μοναχοί, κληρικοί καί λαϊκοί ζητοῦσαν τήν προσευχή της. Ἔνας γέροντας τῆς εἶχε πει: «Ἔνα κόμπο ἀπό τό κομποσχοῖνι σου καί γιά μένα...» Καί ἐκείνη χωρίς νά ἔχει καμιά ἰδέα μεγάλη γιά τόν ἑαυτό της, ἀπό ὑπακοή, καί τήν λίγη κίνηση πού εἶχε στά χέρια της τήν ἀξιοποιοῦσε, καί ὅταν ἄκουγε ὅτι κάποιος ἔχει ἀνάγκη, ἔκανε τήν εὐχούλα ἔστω ἀργά - ἀργά.

Κήρυττε τόν Χριστό μέ τήν χάρη πού ἐξέπεμπε το πρόσωπό της, τά διακριτικά της λόγια. Τό χαμόγελο, πού δέν ἔλειπε ἀπό τό πρόσωπό της πού ἔλαμπε, δέν ἀνταποκρίνονταν στήν φυσική της κατάσταση. Γιατί τίς πιά πολλές μέρες, καί πονοῦσε καί εἶχε δυσκολίες πολλές.

Τί ἀναφέρουν ὅσοι τήν γνώρισαν.

Μία ἐθελόντρια: «Στήν ἀρχή εἶχα τήν ψευδαίσθηση, ὅτι τήν βοηθοῦσε ἡ συντροφιά μου, ὅταν τήν ἐπισκεπτόμουν. Ἡ πραγματικότητα ὅμως εἶναι ὅτι ἐκείνη μέ βοηθοῦσε. Βρισκόμασταν κάθε ἑβδομάδα. Τήν ἀγαποῦσα πολύ, γιατί σοῦ μετέδιδε χαρά. Ἦταν πανέξυπνη καί δέν σ' ἄφηνε νά τήν λυπηθεῖς. Μπροστά της ἔνοιωθες ἐσύ, σάν ἄτομο μέ εἰδικές ἀνάγκες. Ἦταν δυναμική, μέ χιοῦμορ. Ἐγώ εἶχα ἀπορίες, διαβάζοντας διάφορα βιβλία κι ἐκείνη μοῦ τίς ἔλυνε. Τό τελευταῖο διάστημα τῆς ζωῆς της ἦταν δύσκολα, ὑπῆρξαν στιγμές πού σάν ἄνθρωπος λύγισε, ὅμως καί στό νοσοκομεῖο ἔδειχνε καρτερία. Ὅταν πῆγα μοῦ εἶπε νά της πιέσω λίγο τήν κοιλιακή χώρα, γιά νά μπορεῖ νά ἀναπνεύει. Ἐχει χαραχτεῖ στή μνήμη μου αὐτή ἡ στιγμή. Τό ἔνοιωσα σάν εὐλογία. Φεύγοντας μέ ἀποχαιρέτησε μ' ἕνα χαμόγελο, πού γλύκανε ἰδιαίτερα τήν ψυχή μου. Ἦταν διαφορετικό ἀπό τά ἄλλα. Ἦταν τό τελευταῖο! Ἐγώ τήν αἰσθάνομαι δίπλα μου. Ἐλπίζω νά μέ θυμᾶται καί ἐκείνη, ἐκεῖ πού βρίσκεται».

Μία ἄλλη φίλη, πού τῆς συμπαραστάθηκε στά κινητικά προβλήματα, ἀλλά δέχτηκε τήν συμπαράσταση τῆς Ἰωσηφίνας στά πνευματικά, μᾶς ἀναφέρει: «Δέν εἶχε τίποτα κατά κόσμον κι ὅμως εἶχε τά πάντα. Εἶχε ἀκέραιο πνεῦμα. Μετέδιδε Χριστό σέ ὅσους τήν συναντοῦσαν, ἦταν σάν πνευματικός καθοδηγητής. Μοῦ ἔδιδε καί δέν ἔπαιρνε τίποτα. Ὁρες ὀλόκληρες κουβεντιάζοντας μαζί της, δέν βαριόσουν. Δέν φοβόταν τόν θάνατο, ἤθελε νά ἀντέχει. Δέν ἔβγαζε ἀρνητική διάθεση σέ ἄλλους. Ζοῦσε γιά τήν ἀγάπη. Μερικοί ὅταν τήν ἔβλεπαν στό δρόμο, ἔκαναν τόν σταυρό τους, γιά νά ξορκίσουν (;) δῆθεν τό «κακό» (;) ἢ γιά ὅ,τι ἄλλο, κι ὅμως αὐτή σημασία δέν ἔδινε, γελοῦσε. Σέ καθοδηγοῦσε καί μέ τήν σιωπή της. Ἔνοιωθες ἄν καί ἦταν μικρότερη σέ ἡλικία, πολύ σεβασμό ἀπέναντί της. Δέν ἔκανε συγκρίσεις, δέν γκρινιάζε, ἦταν πρόσχαρη καί προσιτή. Τήν ἀσθένειά της τήν ἀντιμετώπιζε μέ ὑπομονή καί πρωτόγνωρο δυναμισμό. Τά πρῶτα χρόνια ἔκανε καί χειροτεχνήματα, σελιδοδείκτες, συνθήματα, μέ χαντροῦλες καί πλαστικό σπάγγο».

Ἔνας ἐθελοντής ἔγραψε:

«Ἡ Ἰωσηφίνα μας, περισσότερο ἔδινε, παρά ἔπαιρνε. Περισσότερο ὠφελοῦσε παρά ὠφελοῦνταν, κι ἐνῶ θά περίμενε κανείς νά ζητεῖ παρηγοριά, γινόταν ἡ ἴδια παραμυθία καί παρηγοριά γιά τούς ἄλλους, ἀπλόχερα, χωρίς ὅρους καί χωρίς ὅρια. Ὅταν ἦσουν κοντά της ἀναλογιζόσουν πόσο ἀχάριστοι εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς, πού ἔχουμε ὅλα τά καλά τοῦ Θεοῦ καί παρόλα αὐτά πάντα κάτω μᾶς φταίει... γιατί πάντα κάτω μᾶς λείπει... κάτω πού δέν ἔλειπε ἀπό τήν Ἰωσηφίνα, δηλαδή ἡ πίστη στόν Θεό καί ἡ ἐκούσια παράδοση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς στά χέρια Του».

Ἡ γειτόνισσα καί φαρμακοποιός Εὐαγγελία Τ., γράφει τά ἑξῆς: «Ἰωσηφίνα... Ἔνας ἐπίγειος ἄγγελος ἀπ' αὐτῆ τὴν ζωὴ. Τό μαρτύριο τῆς ἀναπηρίας τὴν ἀνέβασε σέ πνευματικά ὕψη.

Ἦταν ὑπάκουη στοὺς γονεῖς τῆς καί δεχόταν ὑπομονετικά ὅ, τι θά τῆς προσφερόταν. Δέν παραπονιόταν, ἦταν χαρούμενη. Ἦταν ὑπομονετική στοὺς πόνους, καθηλωμένη στὴν ἀναπηρική καρτέκλα, μία ἄμορφη μάζα σάρκας πού κρατιόταν μ' ἓναν ἰμάντα στὴν ἀναπηρική καρτέκλα, ἀλλὰ αὐτό τό κάθισμά τῆς εἶχε τόση ἀρχοντιά. Ἡ ματιὰ τῆς σέ δίδασκε τὴν ὑπομονή, ἡ σιωπὴ τῆς τὴν σοφία. Τό κάθισμά τῆς τὴν ὑπομονή, καί ἡ ὅλη στάση τῆς δίδασκε τὴν ταπείνωση.

Δέν ἀγάπησε αὐτό τὸν μάταιο κόσμο, ἀλλὰ τίς οὐράνιες μονές τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Δέν τὴν ἐνδιέφερε νά γίνει καλά, γιατί δέν εἶχε θέλημα, ἀλλὰ τὴν ἐνδιέφερε νά κάνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Κι ὁ Θεός οἰκονομοῦσε, ἡ Ἰωσηφίνα νά προχωρεῖ ταπεινά πρὸς τὴν ἀγιότητα. Τό πνεῦμα τῆς στηλωμένο στὸν Κύριο, σὶς ἐντολές Του. Ὁ Κύριος τῆς χάρισε νά Τὸν γνωρίσει καλύτερα, μέ τό νά σπουδάσει Θεολογία. Ἀλλὰ ἡ Ἰωσηφίνα βίωνε ὅλα τά ἅγια πράγματα. Εἶχε κοινωνία μέ τὸν Κύριο, γιατί ζοῦσε στὴν ταπείνωση κι ὁ Κύριος τὴν πῆρε κοντά Του καί τὴν ἀνάπαυσε τὴν ἡμέρα τοῦ Λαζάρου, γιὰ νά ἀναστηθεῖ στὴν κοινὴ ἀνάσταση τό ταλαιπωρημένο σῶμα τῆς μαζί μέ τὴν γενναία ψυχὴ τῆς. Μέ τὴν Ἰωσηφίνα κάναμε τό ἀπόδειπνο, διαβάζαμε τὴν Ἁγία Γραφή, συζητούσαμε, συμπροσευχόμασταν, πηγαίναμε μαζί σ' ἀγρυπνίες, τὴν ζοῦσα καθημερινά στό σπίτι τῆς - καθόσον εἶμαι γειτόνισσά τῆς - στὴν ἴδια πολυκατοικία. Τὴν ἀγαποῦσα καί τὴν ἀγαπῶ. Ἦμουν ἡ φαρμακοποιός τῆς. Ἀφέθηκε στὸν Κύριο κι ἔφυγε ἀπὸ τὴν γῆ ταπεινά, γιὰ νά λάμψει στοὺς οὐρανοὺς. Ἡ Ἰωσηφίνα μᾶς δίδαξε τὴν ὑπομονή, τὴν ταπείνωση, ἦταν τύπος Χριστοῦ, ἃς εὔχεται στὸν Θεό γι' ἐμᾶς, γιὰ νά ζοῦμε ἐν ἀληθείᾳ, μέ ταπείνωση, μέ πίστη καί ἀγάπη γιὰ τὸν Κύριο...».

Τώρα πού μέ ἀφήνουν οἱ σωματικές μου δυνάμεις, σὺ Κύριε, μὴ μέ ἐγκαταλείψεις.
(Ψάλμ. 70)

Ἀπὸ τό Σεπτέμβριο τοῦ 2005, 7 μῆνες σχεδόν πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμησή τῆς, παρουσιάστηκαν δυσκολίες κατὰ τὴν κατάποση τῆς τροφῆς. Εἰδικοί γιατροὶ ἔκαναν λόγο γιὰ ἀσυνέργεια μυῶν κατάποσης, ἄλλοι τό ἀπέδωσαν σέ νευρομυϊκὴ ἐξασθένιση... ἄλλοι σέ ἄλλα αἷτια. Δέν μπορούσε νά κατεβάσει παρά λίγο ζεστό νερό μερικές μέρες καί τίς τροφές τίς πολτοποιοῦσε ἡ μπτέρα τῆς.

Περνοῦσε ἡ Ἰωσηφίνα τό μαρτύριο τῆς πείνας καί δίψας. Ἐπειδὴ δέν μπορούσε νά μείνει καθισμένη σέ ὀρθή γωνία, τό κεφάλι ἔφευγε πρὸς τὰ πίσω καί δέν μπορούσε οὔτε τό σάλιο τῆς νά καταπιεῖ. Αἰσθανόταν ὅτι ἔχει ἓνα κόμπο στό λαιμό. Εἶχε ἀδυνατίσει τόσο πολύ, πού εἶχε μείνει πετοῖ καί κόκκαλο. Ἄρχισε πλέον νά μὴν μπορεῖ νά κάθεται στό καρότσι, διότι πονοῦσαν τὰ κόκκαλα καί εἶχε δυσκολία στὴν ἀναπνοή. Ἦθελε νά μένει ξαπλωμένη καί πότε - πότε νά τὴν πιέζουν στὴν κοιλιὰ, γιὰ νά ἀναπνέει καλύτερα. Εἶχαν ἀλλοιωθεῖ οἱ μῦς τῶν ζωτικῶν ὀργάνων.

Ἡ μπτέρα τῆς μᾶς μεταφέρει σὶς τελευταῖες ὥρες τῆς: «Λίγες μέρες πρὶν τὴν κοίμησή τῆς εἶχε ἔντονη δυσφορία, ταχυφυγμία, μεταφέρθηκε στό Νοσοκομεῖο ΑΧΕΠΑ. Ἀπὸ τίς ἐξετάσεις βρέθηκε ὅτι ὑπολειποφυγοῦσαν ὅλα τά συστήματα. Τὴν 2η ἡμέρα ἔπεσε σέ κῶμα. Ὄταν τὴν ἔβαλαν σέ ὀξυγόνο, χαμογέλασε μέ βαθιές ἀναπνοές. Φωτίστηκε τό δωμάτιο ἀπὸ τό χαμόγελό τῆς. Γιὰ λίγο ἀνένηψε - καλά εἶμαι, εἶπε. Σέ λίγο, σάν νά εἶδε κάποιον, προσήλωσε τό βλέμμα τῆς καί χαμογελοῦσε. Ἀνοιγόκλεινε τό στόμα τῆς, ὅμως

μιλοῦσε τὴν ἄλλη γλῶσσα, δὲν ἀκουγόταν αὐτὰ πού ἔλεγε... Καταλάβαινα ὅτι ζεῖ, ἀπ' τὴν φλέβα πού χτυποῦσε στό λαιμό της. Ἄρχισε νὰ μιλάει πνευματικά, νὰ μιλάει μὲ κάποιον πού ἔβλεπε...

Χαμογελαστά ἔσβησε».

Μόλις μία γνωστή, τοποθέτησε στό χέρι της ἓνα Σταυρό, ἐνῶ ἡ Ἰωσηφίνα εἶχε τόση ἀδυναμία, ἔσφιγγε τόν σταυρό.

Ὅλη τὴν νύκτα δὲν κινήθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα, στίς 11 ἡ ὥρα τό πρωί πέρασε στήν ἄλλη ζωή.

Ἦταν τοῦ Λαζάρου (15 Ἀπριλίου 2006).

Ἦταν 26 ἐτῶν.

Ἡ κηδεία της ἔγινε μέσα στήν στολισμένη μὲ βάγια ἐκκλησία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἦταν ἄσπρο τό φέρετρο καί τὰ πολλά ἄσπρα λουλούδια μὲ τὰ βάγια ἔδιναν μία παραδείσια ὁμορφιά. Ὅσοι τὴν ἔβλεπαν μέσα στό φέρετρο, ἦταν σάν νὰ κοιμόταν, κι ἀκόμη διεπίστωναν ὅτι ἦταν μαλακή, σάν κερὶ, σάν νὰ ἦταν μοναχὴ.

Ἦταν σάν νὰ ἔλεγε: *«σὺ εἶ ἡ ὑπομονή μου, Κύριε· Κύριε, ἡ ἐλπίς μου ἐκ νεότητός μου... ἐν σοὶ ἡ ὕμνησίς μου διαπαντός».*

Ἀπό τό βιβλίο «Γίνονται θαύματα σήμερα; Φωτεινά ὑποδείγματα ἀρετῆς»
Ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη»

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ
ΤΗΛ. 2465021472 ΦΑΞ 2465023133
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΙΕΡΕΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ